

26 juli 2026

(17de zondag van het jaar)

Francis Akkara o.p.

"Het Rijk der hemelen lijkt op een koopman die op zoek is naar mooie parels."

Hebt u ooit gemerkt dat u soms zo druk bezig bent iets te zoeken, dat u op den duur vergeet wat u eigenlijk zocht? Mij overkomt dat vaker dan ik zou willen toegeven. Ik loop heel doelgericht mijn kamer binnen, blijf halverwege plots stilstaan en denk: "Waarom ben ik hier eigenlijk binnengekomen?" Dan kijk ik wat rond, in de hoop dat de kamer mij zal helpen herinneren. Soms lukt dat. Soms wandel ik gewoon weer naar buiten en schiet het me pas vijf minuten later te binnen.

Ik vraag me af of zo iets ook niet in ons leven kan gebeuren. Vanaf het moment dat we geboren worden, lijken we voortdurend op zoek te zijn. Als kind zoeken we vrienden. Later zoeken we goede studieresultaten, een job, een partner om ons leven mee te delen, een huis, financiële zekerheid, erkenning of een goede gezondheid. En telkens wanneer we één doel bereiken, dient het volgende zich alweer aan. Het is alsof het menselijk hart niet anders kan dan blijven zoeken.

Soms stel ik mezelf een vraag waarop ik eerlijk gezegd geen volledig antwoord heb: waar zijn we nu eigenlijk écht naar op zoek? We weten meestal heel goed wat ons volgend doel is, maar weten we ook waarop we uiteindelijk hopen? Waarom werken we zo hard? Waarom brengen we

zoveel offers? Waarom beginnen we telkens opnieuw na een teleurstelling? Wat hopen we aan het einde van de rit te vinden?

Veel van de dingen waarnaar we zoeken zijn op zichzelf ontzettend waardevol. Er is niets verkeerd aan verlangen naar een warm gezin, zinvol werk, hechte vriendschappen of een zekere toekomst. Ze verrijken ons leven en maken ons dankbaar. Toch ervaren velen van ons ook dat de zoektocht niet ophoudt zodra zo'n verlangen vervuld is. Niet omdat wat we gevonden hebben ons teleurstelt, maar omdat er diep vanbinnen een verlangen blijft bestaan dat nog verder reikt.

Misschien is dat precies de reden waarom Jezus vertelt over de koopman die op zoek is naar mooie parels. Deze man weet wat hij zoekt. Hij kent de waarde van parels en heeft er waarschijnlijk al talloze gezien. Hij is gewoon bezig met zijn dagelijkse werk. Maar dan gebeurt er iets onverwachts. Hij ontdekt een parel die alles overtreft wat hij ooit heeft gezien. Op dat moment beseft hij ineens waar zijn hele zoektocht naartoe heeft geleid.

Daarin ligt de kern van deze gelijkenis. Wij kunnen wel zoeken, maar *ontdekken* is iets anders. Ontdekken vraagt niet alleen inspanning, maar vooral een open blik. De belangrijkste momenten in ons leven zijn immers zelden gepland. Achteraf zeggen we soms: "Als dat ene gesprek er toen niet geweest was..." of "Als ik die persoon toen niet was tegengekomen..." Pas later beseffen we hoe beslissend zo'n onverwacht moment eigenlijk was.

Het geloof leert ons dan ook niet alleen te zoeken, maar vooral te *herkennen*. Wie alleen ziet wat hij verwacht te zien, loopt het meest waardevolle soms ongemerkt voorbij. Geloof opent onze ogen, zodat wanneer God ons die ene parel toont, we haar ook werkelijk als zodanig herkennen.

Dat is waarschijnlijk ook de reden waarom koning Salomo aan God niet vraagt om rijkdom of een lang leven, maar om een luisterend hart. Hij beseft dat het er niet om gaat hoeveel we bezitten, maar of we herkennen wat van werkelijke waarde is wanneer God het op ons pad brengt.

Daarom vind ik een klein detail in deze gelijkenis zo bijzonder. Mattheüs schrijft: "Vol vreugde ging hij alles verkopen wat hij bezat." De volgorde is veelzeggend. Eerst is er het zoeken. Dan de ontdekking. Daarna de vreugde. En pas dan komt het loslaten.

De koopman verkoopt niet eerst alles in de hoop om gelukkig te worden. Hij heeft eerst iets gevonden dat zo kostbaar is, dat alles wat hij ervoor opgeeft bijna vanzelfsprekend wordt. Zijn beslissing komt niet voort uit plicht of dwang, maar uit pure vreugde over zijn ontdekking.

Daardoor verandert ook onze kijk op het offer. Want zoeken vraagt iets van een mens. Het kost tijd, inzet, geduld en soms ook teleurstelling. Nog vóór de parel gevonden is, wordt er al een prijs betaald. Maar na de ontdekking krijgt dat offer een heel andere betekenis. De prijs verdwijnt niet, maar wordt gedragen door iets groters. Wat eerst zwaar leek, wordt licht omdat het voortkomt uit vreugde.

Vanaf dat moment verandert zelfs het zoeken zelf. De koopman houdt niet op met leven nadat hij de parel gevonden heeft, maar hij hoeft niet langer rusteloos te verlangen naar iets dat zijn hart eindelijk zal vervullen. Zijn leven heeft een nieuw middelpunt gekregen. Hij kijkt anders, kiest anders en leeft anders. Hij zoekt niet langer om zijn leven zin te geven, maar leeft voortaan vanuit de schat die hij gevonden heeft.

Dat is de uitnodiging van Jezus vandaag: niet om op te houden met zoeken, maar om af en toe stil te staan en ons af te vragen waar we nu echt naar op zoek zijn. Achter al onze alledaagse verlangens schuilt immers een dieper verlangen dat we zelf niet altijd onder woorden kunnen brengen.

De koopman bleef zoeken totdat hij de parel vond. Pas toen begreep hij de zin van zijn hele reis. Zo gaat het ook in ons eigen leven. Vaak begrijpen we onze zoektocht pas achteraf. We ontdekken dan dat God ons, soms zonder dat wij het beseften, al veel langer aan het leiden was dan wij dachten.

Jezus nodigt ons vandaag uit om niet minder te verlangen, maar om ons hart open te houden voor wat God ons wil laten ontdekken. Zo staan we niet langer verdoemd halverwege de kamer, terwijl we ons afvragen wat we ook alweer zochten. Want misschien kijken we ooit terug en beseffen

we dat al onze kleine zoektochten ons, stap voor stap, hebben voorbereid op de grootste ontdekking van allemaal: dat Degene naar wie wij ons hele leven op zoek waren, ons al die tijd zelf al tegemoet kwam. Amen.